

3. ZUŠkoviny

číslo

VII. ročník

Měsíčník Základní umělecké školy F. A. Šporka, Jaroměř
vychází 1. listopadu 2012 pro zahřátí

Úvodník

Listopad - měsíc svobody. Svoboda, to je to, po čem věčně člověk touží. Nebýt svazován, omezován, donucován... České země a svoboda často souvisí s listopadem. Nevím, jestli je to náhoda nebo... že bylo vždy již po sklizni? Připomeňme si některé z historických událostí, lidé mají ve zvyku hodně zapomínat. A kdy jindy, než za deštivých, pochmurných dní listopadu... si trochu zopakovat dějiny:

Začněme tedy, v listopadu 1414 započal Kostnický koncil. Všichni víme, jak to špatně dopadlo. Neznali se můžou přeptat starších, či si dohledat... Jan Hus znamená pro české dějiny mnoho a je především důkazem svobody myšlení a nutnosti stát si za pravdou. Jeho odhodlanost a morálka buď nám příkladem, nikoliv faleš, přetvářka a hamiznost politického a církevního spektra té doby! Té doby? Osvíceným panovníkem byl Josef II.,

kteří v listopadu 1781 zrušil nevolnictví, což znamenalo pro obyčejného člověka dar nebývalého množství svobody.

Důležité je připomenutí znovuotevření Národního divadla v roce 1883, kdy se po požáru dokázal národ semknout, uskutečnit sbírku a během necelých dvou měsíců divadlo opravit. Projev obětavosti, hrdosti a nesobeckosti, jež vyjadřuje nápis nad oponou: „Národ sobě“, se dnes již příliš nevidá.

Otřesná událost nastala v roce 1939, byl zastřelen Jan Opletal, student Lékařské fakulty, jeho listopadový pohřeb se stal protinacistickou demonstrací. Nacisté zavřeli vysoké školy a byly pozatýkány stovky studentů. Odepřít nám vyšší vzdělání, učinit nás nevzdělanými a tedy neschopnými vládnout si sami, být svobodnými. Vysokých škol a především vzdělání bychom si měli vážit a starat se především o jeho kvalitu.

A byli to opět studenti, kteří vyvolali události roku 1989. Tehdy, 17. listopadu, po potlačení studentského připomenutí událostí z roku 1939, započala „Sametová revoluce“, díky které máme dnes demokracii, máme možnost volit, máme svobodu. Stačí si to uvědomit, že ji máme, že je ji třeba chránit. Umíralo kvůli ní mnoho a mnoho lidí. Jak s ní naložíme, záleží jen na nás. Zní to jako klišé, ale prostě je to tak.

Mattěj

Z notesu pana ředitele

„Cítím, že se blíží listopad...“

Miloš Dvořáček a Wabi Daněk

Ne, nebojte se, nedělám chytrého, protože jsem se podíval do kalendáře. To jen slova z písničky Wabiho Daňka mi zůstávají v mysli, podobně jako celý koncert, na kterém vystoupil ještě Miloš Dvořáček, David Fiedler a náš Kytarový orchestr. Koncert to byl nádherný, a i kdybych k němu připsal ještě dalších pět vystupňovaných superlativ, nepopíšu tu krásnou atmosféru celého večera. Nepřeháním. Kdo na koncertě byl, dá mi jistě za pravdu. A věřím, nebo já to prostě vím, že i koncert festivalu JAZZOMĚŘ 2012, který se bude konat 10. listopadu v Městském divadle bude také neopakovatelný. Tak, jako vždy, jako už sedmý rok... Jak je to možné, ptám se, že koncerty, představení a výstavy našich žáků bývají tak příjemné a nejen řemeslně poctivé, ale s tak neobyčejnou atmosférou lidskosti? Ptám se jen proto, že znám odpověď a předkládám ji zde jako malý dík. Je to díky kantorům naší školy. Díky jejich řemeslné preciznosti a velké míře lidskosti, se kterou odvádí poctivou práci na naší škole. A to je znát nejen na koncertech, představeních, výstavách, ale i výsledky z různých soutěží mým slovům dávají za pravdu, například ty, z Vidnavské soutěže, o kterých se dočtete uvnitř tohoto čísla. Přeji Vám všem příjemný listopad a těším se na setkání na některé z akcí naší školy, kterých je listopad, tak jako každý měsíc, plný.

Vlastimil Kovář

Bylo – Nebylo

Byli jsme...

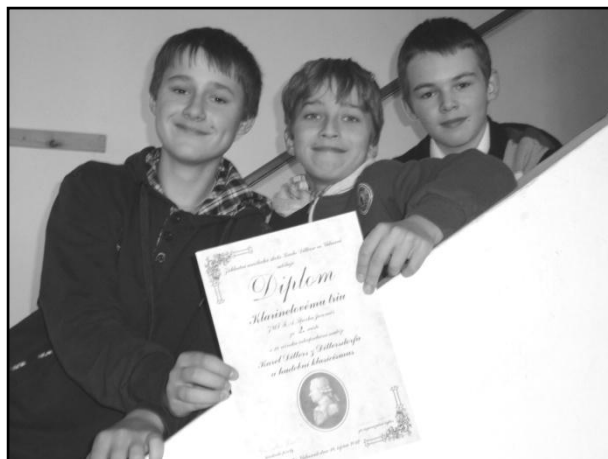
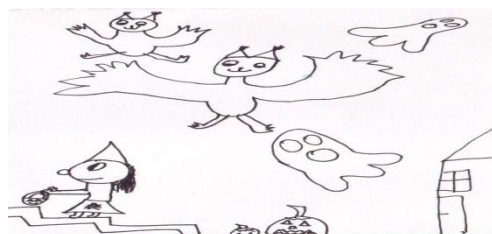
Vzala jsem pro kluky desky na noty? Máme opravdu všechno? Tyto otázky mně zněly v hlavě po čtvrté hodině ranní ve čtvrtek 18. října, když už jsme všichni seděli v autě a uháněli směr Vidnava na soutěž Carla Ditterse von Dittersdorf v komorní hře. Všichni – rozumějte flétnový soubor Musica per Legni (Dorota Svobodová, Zdeňka Horáčková a Petra Nováková) s paní učitelkou Zemkovou a „mí kluci“ – Petr Prokeš, Tonda Ott a Martin Krebs – klarinetové trio.

Po třech hodinách jízdy začalo být jasné, že nestihneme losování první kategorie, ve které mělo soutěžit klarinetové trio, a mě zachvátila panika. Zbytek osazenstva byl ovšem v naprosté pohodě – spal – tedy kromě řidiče a paní Zemkové. Ta, znalá tamních poměrů, mě uklidňovala, že to všechno určitě dobře dopadne. Flétnový soubor Musica per Legni soutěžil ve Vidnavě už dvakrát, kdežto pro nás to byla premiéra. Dorazili jsme s půlhodinovým zpožděním a já byla mile překvapená vstřícným jednáním organizátorů. Kluci hráli ve své kategorii jako poslední, takže byl dostatek času na rozkoukání a rozehrání. Bylo to asi vůbec poprvé, kdy jsem ani z jednoho z nich necítila trému, ale naopak, na vystoupení se opravdu těšili. Hráli jako o život. Ve své kategorii získali 2. místo, zaslouženě. Nutno říci, že ve Vidnavě soutěží všechny dechové nástroje dohromady – tedy dřevěné i žesťové – a o to byla konkurence větší. Flétnové trio Musica per Legni soutěžilo ve 3. kategorii, která byla na programu až odpoledne. Dámy hrály s plným nasazením. Za svůj výkon získaly také 2. místo a mohly tak být spokojené. Za celý den jsme měli možnost vyslechnout úžasné výkony, které pro nás byly opravdovou inspirací. Domů jsme tak odjížděli naplnění, spokojeni a ...unaveni.

Děkuji oběma souborům za vzornou reprezentaci naší školy, přeji jim další úspěchy a ještě jednou blahopřeji!

Nikola Prokopová

Martin Krebs, Antonín Ott a Petr Prokeš

Mikrle na cestách... ve Dvoře Králové nad Labem, v Dětenicích a v Semilech

Polstrované zdobné stěny, pohodlná elegantní křesilka, bílé dobové křídlo (reprezentativní prostory Hankova domu, kde bylo pro nás připraveno občerstvení), veteráni (stará auta na náměstí) a první ročník filmového festivalu Dobromysl. I takto by se dal popsat náš výlet do Dvora Králové nad Labem... My jsme se však nepřijeli obdivovat autům (leč úchvatným), či se snad najíst. Náš úkol byl zadán jasně: pro obveselení účastníků festivalu třikrát během dne zahrát naši verzi pouliční rakvičkárny. Ačkoliv je rakvičkárna původně divadlem pro dospělé diváky, nejvíce se líbila dětem. Dětem až děsivě malým, které z kočárku vřeštěly na maminku, že ještě nechtějí pryč.

Hráli jsme celkem třikrát, každé představení

Mikrle před Hankovým domem ve Dvoře Králové n/L

bylo jiné a jinak prožitě (přece jen se měnil směr větru a časem i poloha slunce z posledních sil pražického nám do očí). Když jsme dohráli, naložili jsme vše zpět do auta, ale zdaleka to nebyl konec naší cesty. Pan řidič zapojil navigaci a pokračoval směr Dětenice.

TzjvK

Dětenice

...je malá vesnice mezi Kozodírkami a Osenicemi. Ze Dvora Králové n/L do Dětenic je cesta dlouhá, ale když se zpívá, utíká docela rychle. Když jsme přijeli nejdříve do Osenic, protože tam jsme měli hrát nejdříve, ukázalo se, že vítr a špatná domluva nás nenechají hrát podle původního plánu. No prostě se na nás zapomnělo. Vracelo se tedy do Dětenic, kde si nás organizátoři Dětenického divadlení usmířovali nejprve domácím gulášem a koláči a potom se už konečně začalo stavět a i přes zimu a počáteční zmatek jsme s malou pauzou zahráli obě „rakvičkové“ verze: „...ale já mám!“ a „HOTEL“. Publikum jsme pobavili i poučili a jeli domů.

Pijavka

Semilský Paroháč 2012

...je nesoutěžní divadelní přehlídka amatérských souborů. Jeho výraznou předností je příjemná atmosféra, dobrý guláš a krásné prostory. Soubory Mikrle a Někdo se tam s velkou chutí vypravily v sobotu 20. října zrána. Naším úkolem bylo předvést se se dvěma inscenacemi - ...ale já mám! a Darrell Standing. Chronologicky první představení - ...ale já mám! bylo dětským publikem přijato až s neočekávaným nadšením. Druhé představení – Darrell Standing se odehrálo v poměrně atypickém prostoru, galerii místního muzea. Přes bojové podmínky tím získalo na neopakovatelné atmosféře. Toho dne nás čekala ještě spousta zajímavých a zábavných představení. Festival jsme si náramně užili a poznali jsme i několik nových známých a přátel. A takovéhle zážitky Vám potom nezkaží ani ranní vstávání na vlak zpět domů.

Ga

Naše úrodička je každoročně prvním podzimním celoškolním koncertem. Tradičně v jeho programu vystupují nejmladší žáci naší školy. A právě tento koncert bývá hodně navštíven. Letos tomu nebylo jinak. Maminky, tatínkové, babičky a dědečkové byli přítomni v mnohých případech i premiérovým vystoupením svých dětí a děti z hudebního a literárně-dramatického oboru se nenechaly vyvést z míry plným koncertním sálem. Bylo to milé setkání v příjemně vyzdobeném sále. O barevnou výzdobu z přírodních materiálů se postarali žáci paní učitelky Sárý Semerákové.

Jé

Dominik Kafka

Josef Silvar

Naše zahrádka se ukládá ke spánku. Musíme se smířit se sychravými listopadovými dny a čas čekání v ZUŠce strávíme pro změnu v útulné Literární šatně. Ve vzpomínkách se ale stále vracím do prosluněných dní v tomto kalendářním roce, na jaře, před prázdninami, i v časném podzimu. Mám dobrý pocit z toho, že zahrádka slouží a je místem setkávání dětí i dospělých. Občas motivuje i k tomu, že místo s mobilem si tam pohrajeme s obyčejnými kameny, dřevěnými špalky nebo s plody, které se urodily na kdoulovci. Velmi jsem ocenila snahu některých žáků zapojit se do práce při údržbě. A při společném pleťi a okopávání jsem se dozvěděla nejednu zajímavost. V zahradních úpravách se začínají uplatňovat také návrhy dětí. Za rozšíření výsadby tulipánů vděčíme kupř. Tondovi Ottovi, kterému jsem půjčila (možná trochu neprozřetelně) rýč, když už obrývání stávajícího záhonu moc nebavilo mého synka. Zahrada se stala domovem soch vyrobených žáky výtvarného oboru. Tyto postavy probouzejí v kolemjdoucích fantazii, a vybízejí k různým hrátkám. Jsou to příbuzní soch z Kuksu, a proto se také dívají na tak zvaný „barokní Šporkův záhonek“ u plotu. Tam najdeme rostliny, které odpovídají době, ve které žil hrabě Špork. Starobylé růže (Rosa gallica, Rosa centifolia, Rosa alba 'Maxima' a další), řebčík, pomněnky, zvonky, chrpy, černuchy, kosatce, orlíčky, aromatické a léčivé byliny a další. Nejhezčí byl záhon na začátku června. Původní druhy růží na rozdíl od moderních kultivarů už kvetení nezopakují. Všechno má svůj čas. A pochmurné podzimní dny jsou možná časem přemýšlení, vzpomínání, ale třeba i vymýšlení něčeho nového, na co se můžeme těšit. Možná i na zahrádce vás spolu s výtvarkou něčím překvapíme. Ale víc neprozradím!

Zuzana Kazmirowská

Jak vznikla Halloweenská dýně

Kdysi žil v Irsku muž jménem Jack. Byl to známý opilec, šprýmař a rváč. O Halloweenu (All Hallow Even = předvečer Slavnosti Všech svatých) se opil tak, že se jeho duše rozhodla opustit jeho tělo. Když si pro Jacka přišel sám ďábel, trochu se vzpamatoval a řekl ďáblu: „Velevážený pane, nech mne vypít si aspoň poslední skleničku. Poctivě vám ji zaplatím.“ Ďábel souhlasil, ale Jack ji neměl čím zaplatit a tak začal ďábla přemlouvat: „Pane, slyšel jsem, že se dokážete přeměnit v cokoli. Mohl byste se proměnit na peníz a já bych vám jím zaplatil.“ Ďábel souhlasil, ale když se proměnil, zavřel ho Jack do peněženky. Pustil ho až potom, co mu ďábel slíbil, že mu dá na rok pokoj. Jack se potom začal bavit strašením lidí. Vyřezal do dýní obličej, dal do nich svíčku a vyskakoval na lidi zpoza rohů s dýní v ruce, aby je vystrašil. O dalším Halloweenu se chystal vystrašit další lidi, ale zapomněl na ďábelský slib a s dýní v ruce skočil na samotného ďábla, který si pro něj právě šel. Ďábel se rozzuřil a Jacka proklel. Až zemře, nebude moct jít ani do pekla ani do nebe. Když Jack zemřel, nepustili ho do nebe a i pekelná brána se před ním zavřela. Jeho duše dodnes bloudí po světě a o Halloweenu lidé zapalují v dýních svíčky, aby Jackovu duši odehali, protože by jim prý přinesl jen smůlu.

BobuLe

Jak si vyrobit okrasnou dýni

mletý zázvor a dýni. Vařte, až dýně zesklouatí. Dýni naplňte do sklenic, šťávu vařte do zhoustnutí, dýni zalijte a sterilizujte. Dobrou chuť! Jé

Nejdříve odkrojíte část okolo stonku a dostatečně velkým otvorem vydlabejte dužinu opatrně lžící. Při vydlabávání dejte pozor, aby se slupka až moc neztenčila. Lihovým popisovačem přímo na dýni nakreslete tvary, které potom opatrně ostrým nožem budete vyřezávat. Hotovou dýni potom namočte na několik hodin do vody, aby nasákla a vydržela déle, než ji svíčka vysuší...

Dužinu nevyhazujte, ale vyrobte si kompot.

Dužinu zbavte jader a nakrájejte na kostičky – 500g naložte na pár hodin do ½ litru octa. 0,5kg cukru rozpustíte v necelém litru vody, přidejte

Představujeme práci žáků výtvarného oboru pod vedením paní učitelky Sary Semerákové

Vernisáž výstavy Křížové cesty

V úterý 2. října 2012 se příznivci naší ZUŠ vydali do Husova sboru církve Československé husitské v Jaroměři, kde se od 18 hodin konala vernisáž výstavy obrazů žáků ZUŠ F. A. Šporka ze tříd paní učitelky Sary Semerákové. O zahájení se postaralo flétnové trio ve složení Dorota Svobodová, Petra Nováková a Zdeňka Horáčková ze třídy paní učitelky Marty Zemkové. Pár slov na úvod řekl pan ředitel Vlastimil Kovář, který ocenil tu úžasnou příležitost, že díky vstřícnosti paní farářky Aleny Fabiánové, mohli žáci vystavit 14 obrazů, zastavení, zobrazující poslední hodiny v životě Ježíše Krista a několik Výjevů z Ježíšova života, které vytvořili mladší žáci jako kolektivní práce. Nechybělo ani poděkování donátorce výstavy paní Nancy. Přítomní návštěvníci si také mohli prohlédnout fotografie zachycující kapli Panny Marie pod Zvičinou před a po rekonstrukci, pro kterou jsou právě vystavované obrazy určeny. Výstava bude otevřena až do Adventu. Pět

Kaple Panny Marie pod Zvičinou

Jak vznikl nápad vytvořit Křížovou cestu?

Původní nápad je od paní majitelky kaple Paní Marie pod Zvičinou, která nás oslovila se záměrem vymalovat kapli tak, jak to bývalo v dřívější době. Kapli vymalovaly děti ze Základní školy v Nemojově, vůbec to nebylo jednoduché, stěny byly jen nahrubo oštukované...a na žácích ze ZUŠky bylo vytvořit do kaple Křížovou cestu na plátnech. Vybrala jsem několik typů zpracování a paní majitelka si vybrala. Pro naši práci jsme použili předlohu africké autorky. Na Křížové cestě pracovali nejstarší žáci. Před konečnou instalací do kaple se plátna doplní rámy nebo lištami. Sára Semeráková

1. zastavení
Pán Ježíš odsouzený k smrti

2. zastavení
Pán Ježíš přijímá kříž

3. zastavení
Pán Ježíš padá pod křížem poprvé

Přišel jsem... Lukáš Pelc

„Basa mnoho slyšet není, ale když není, tak to slyšet je!“

Chodil jsi jako dítě do ZUŠky?

Chodil, do Liberce, na housle a na violu, od šesti do šestnácti.

Rád? Ano. **Pamatuješ si, kdo tě tam přivedl?** Maminka řekla tatínkovi, nech ho rozhodovat samostatně, ať si nese následky sám. Tak jsem si vybral a nesl si následky...

Nelitoval jsi výběru? Housle byla dobrá příprava na kontrabas... **A měl jsi někdy krizi, že jsi chtěl skončit s nástrojem?** U nás byl problém opačný, vždycky když přišla návštěva, já chtěl hned koncertovat... a po chvíli mi vždycky říkali: bylo to krásné, ale už nás nech. **A potom?** Potom to už byly vlastní kapely a komponování při chemii, to se nelíbilo paní výchovné poradkyni, která nás měla na chemii...no a dostal jsem se na housle na Konzervatoř Jaroslava Ježka a potom jsem dělal zkoušky do Brna, tak... jsem tam jel jako na výlet a on mi tam pan profesor říkal, prosím vás, vy máte tak dlouhé prsty, to bude pro housle handicap, my z vás uděláme mistra kontrabasistu. Tak jsem se učil na basu, ale potom jsem se chtěl potkávat s nejlepšími vyučujícími, a ti byli na skladbě a dirigování, tak jsem tam šel. A potom vystudoval v Hradci Králové Pedagogickou fakultu obor hudební výchova a tělesná výchova. Letos učím pátým rokem. Učil jsem na základní škole, na gymnáziu, na střední odborné škole... **Dá se srovnávat?** Na ZUŠce můžeme fungovat v postavení takové dodatečné psychoterapie... můžeme hodně rozvíjet citovou úroveň žáka. **Měl bys pro nás na závěr nějaké motto, myšlenku?** Nenechte se ukořistit smečkou šelem v podobě životních nároků. **Děkujeme a nenecháme se!**

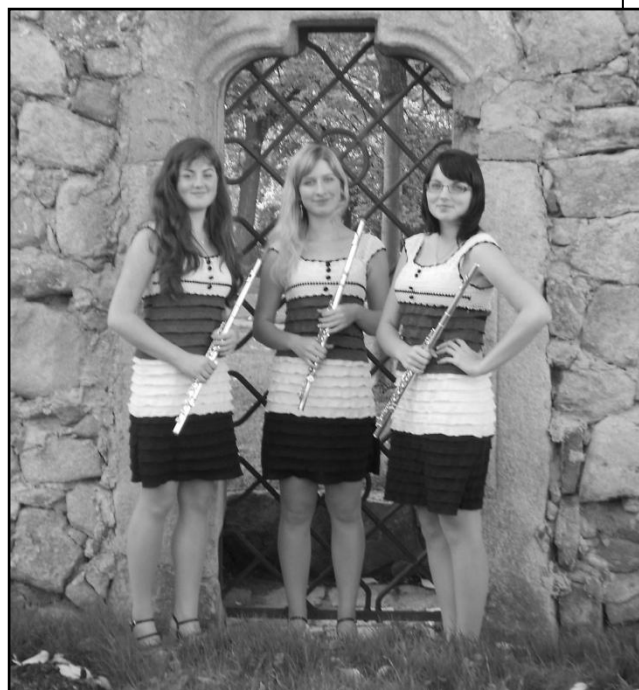
ptala se Jé

viděli jsme...

...Poslední večeri (kolektivní práci mladších žáků VO)

...Petru Novákovou, Zdeňku Horáckovou a Dorotu Svobodovou ve Vidnavě...

...Kytarový orchestr na Koncertě Wabiho Daňka a Miloše Dvořáčka v Městském divadle v Jaroměři...

...Davida Fiedlera jako hosta

...a ještě náš Kytarový orchestr, který se možná brzy přejmenuje na „Braunův betlém“

zvítězili jsme !

V Soutěži Carla Ditterse von Dittersdorf v komorní hře ve Vidnavě získaly naše dva soubory 2. místo!

Flétnový soubor Musica per Legni : **Dorota Svobodová, Zdeňka Horáčková a Petra Nováková**

Klarinetové trio: **Petr Prokeš, Tonda Ott a Martin Krebs**

Blahopřejeme a děkujeme!

SOUTĚŽ pro VÁS: Doplňte krátký a výstižný text do „bubliny“ :

Takhle vypadal zaplněný sál Městského divadla v Jaroměři při koncertu Wabiho Daňka a Miloše Dvořáčka. Doplňte do bublin alespoň začátky tří písňových textů, které si publikum s nimi zpívalo. Těšíme se! Podepsané vhažujte do poštovní schránky ZUŠKOVINY vedle učebny LDO v přízemí školy. Odměna vás nemine!

Také váš hudební nástroj někde přes prázdniny ležel? Tentokrát máme anonymního vítěze, prosíme, aby se zastavil v redakci. A podepisujte se, nestyd'te se! Děkujeme!

Ten „trubec“ na mě netroubí,
ale prach ano!

Do šatny

Zapomenutý obraz (detektivní příběh Romany Králíkové)

Je to už dávno, kdy žil slavný malíř Alfons Mucha, ale určitě měl nějaké potomky...

A v roce 2012 žije dávný Muchův příbuzný Petr Mucha. Maluje moderní, zato ale překrásné obrazy. Jednoho dne se setká se svým nejlepším přítelem. „Tak co, jak jsem se umístil?“ zeptal se Petr přítele. „V té soutěži ses umístil jako desátý. Takže jsi nepostoupil. Moc mě to mrzí.“ odpověděl Honza. „Sakra! To jsi nemohl něco udělat!“ řekl rázně Petr a odešel. „Aby ses nezbláznil.“ řekl si Petrův přítel. Petr přišel domů, převlékl se a šel pracovat na svém díle.

(O den později.) „Cože? Proč? V devět. Jo, v devět jsem tam.“ dotelefonoval Honza, oblékl se, sedl do auta a odjel na policejní stanici. „Kde je pan komisař Seidl, prosím?“ zeptal se Honza na policejní stanici. „Rovně a doprava.“ odpověděl Honzovi poručík Kašpárek. Honza zaklepal na dveře komisaře. „No jen pojdte dál.“ řekl komisař Seidl. „Co potřebujete vědět, pane komisaři?“ zeptal se bojácně Honza. „Takže,“ začal komisař. „Kde jste byl včera v deset večer?“ „Doma. Koukal jsem se na televizi.“ „Včera v deset večer byl zavražděn Petr Mucha?“ řekl drsně komisař. „Ehh... ale já ho nezabil! Né, fakt né! Byl to můj nejlepší kámoš.“ bránil se Honza. „A jak vám máme věřit? Svědkové v restauraci tvrdí, že jste pěkně nadával. Že jste říkal, že je strašnej a tak.“ řekl komisař. „Prostě jsem to neudělal.“ řekl na rovinu Honza. „Slyším. Jo! Ve skalách? Jedu tam!“ řekl komisař Seidl a šel to oznámit své kolegyni. „Tak. Došková, jedem.“ zavelel komisař a šel k autu. „Jasně, jako obvykle Seidl.“ řekla nafrněně Došková. Sedli do auta a jeli až do Broumova, do skal, odkud volal průvodce. „Je to tady napsáno, já to nepřečtu.“ řekl komisař Seidl. Došková to přečetla: Ten poslední obraz je zapomenutý. „Ale proč ho neukradl? Proč ho tam nechal?“ přemýšlela Došková. „Půjdu se podívat po městě. Došková! Počkejte tady!“ řekl komisař Seidl. Došková najednou spatřila Honzu. „Seidl! Je tady. Přijel si zkontrolovat, jestli jsme tady!“ řekla Došková do vysílačky a vyrazila sledovat Honzu. „Došková! Ne! Nikam nechoďte, než tam přijdu!“ zařval do vysílačky Seidl, ale Došková šla do skal sama. Seidl doběhl a hledal s pistolí Doškovou. „Petro! Došková!“ křičel Seidl. Nic. Nic se neozývalo. Seidl měl strach. Po pěti minutách našel na zemi její věci. Věděl, že určitě patří Doškové. O pět metrů dál našel nápis, který se našel u mrtvoly Petra Muchy. V dálce slyšel ženský křik...

(pokračování příště)

Rytmický příklad	Druh taktu

Dopiš, v jakém taktu jsou rytmické příklady. Vyplněnou tabulku dones do hodin hudební nauky. Každá jednička se hodí. MaKo

Ptá se otec na třídní schůzce: „Je to pravda, že náš syn má originální nápady?“

„Ano, zejména v pravopise!“ přisvědčuje učitel.

„To je hustý! Babička stojí u plotny, něco míchá a povídá: „Ne ne, je to řídký!““

„Pane Velíšek, kam s tím voříškem?“

„Do lesa.“

„To bych vám neradil, jsou tam veverky!“

Vtípky vybrala k-Ája

Obrázky do listopadového čísla nakreslili žáci paní učitelky Sary Semerákové:

Lota Slezáková, Bára Martínková, Dominika Dítětová a Ondra Čech
Fotografie zapůjčili: S. Semeráková, D. Svobodová, N. Prokopová, C. Holas, Jé a www

Zřizovatelem Základní umělecké školy F. A. Šporka, Jaroměř je Město Jaroměř

Základní umělecká škola F. A. Šporka, Jaroměř, Na Obci 142, 551 01, Jaroměř, tel. 491 812 356

e-mail : zus.jaromer@quick.cz , zuskoviny@seznam.cz , www.zus-jaromer.cz

3. číslo vychází 1. listopadu 2012 pro zahřátí

redakční rada: Petř (Petr Hrudka), TzjvvK (Monika Němečková), Pijavka (Edita Valášková),

Ga (Kateřina Prášilová), BobuLe (Lenka Jechová), Mattěj (Matěj Kubina), k-Ája (Karolína Novotná),

čaBMa (Barbora Maksymová), *A* (Anna Holínská), Romana Králíková

úkolky z hudební nauky: MaKo (Markéta Kočí), korektury, grafická úprava: Jé (Jarka Holasová)